

Arrest

nr. 77 163 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MOHAMMAD, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 mei 2010, verklaart er zich op 6 mei 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 november 2011, verstuurd op 28 november 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Mohadjir van afkomst te zijn. U bent geboren op 25 november 1969 in de stad Karachi van de provincie Sindh. U studeerde tot de zevende of achtste klas. In 1984 werd u lid van de partij Muhajir Quami Movement (MQM). Toen de partij in 1992 splitste in

twee rivaliserende partijen, MQM Altaf en MQM Haqiqi, koos u voor MQM Haqiqi. Aangespoord door het hevige geweld tussen beide partijen werkte u sinds 1995 als een boodschapper voor de partij. Sinds 2006 werd u meermaals aangehouden door de politie na valse beschuldigingen van leden van MQM Altaf en werd u door hen ook belaagd. Nadat er een klacht tegen u was ingediend wegens een moordpoging besloot u Pakistan te ontvluchten. U verliet Pakistan op 5 mei 2010 om dezelfde dag in België aan te komen. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een First Information Report (FIR) met vertaling, drie identiteitskaarten, negen foto's, dertig internetartikels en zevenentwintig kranten neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Bij terugkeer naar Pakistan vreest u vooreerst de leden van de partij MQM Altaf. Zij zouden u naar het leven staan. Daarnaast vreest u bij terugkeer de gevolgen van de FIR die tegen u werd ingediend. Tenslotte vreest u eveneens gedood te worden door de partij ANP, die alle Urdu sprekende mannen met een partijlidkaart in Karachi, een categorie waartoe u behoort, viseert, zo zegt u (CGVS p.10). De drie geformuleerde vrees vloeien allen voort uit uw lidmaatschap bij MQM Haqiqi. Aan dit lidmaatschap kan echter geen geloof worden gehecht. Uw bewering dat u sinds 1984 tot aan uw vertrek in 2010 lid was van MQM en van 1995 tot 2004 een logistieke functie uitoefende voor MQM Haqiqi wordt door een markant gebrek aan kennis over deze partij volledig onderuit gehaald. Het beeld dat u van uw werkzaamheden bij MQM Haqiqi ophangt (u werkte als boodschapper, bracht informatie over vergaderingen, manifestatie en pamfletten rond) veronderstelt een grote betrokkenheid bij de partij. De uiterst gevaarlijke tijden waarin u een actieve rol opnam binnen de partij vergroot nog deze betrokkenheid. Dat u in jaren waarin er een openlijke gewapende strijd plaatsvond tussen uw partij en haar tegenstanders en waarin eliminaties van partijleden dagelijkse kost waren, een actieve functie ging spelen binnen de partij wijst immers op een groot engagement. Samen met de informatieve rol die u jarenlang speelde – bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat zelfs het rekruteren van leden tot uw takenpakket hoorde – kan er een grondige kennis van de partij MQM Haqiqi worden verwacht (CGVS p.6; CGVS vragenlijst p.2). U lost deze verwachtingen allerm minst in. Zo spreekt het tot de verbeelding dat u allerm minst op de hoogte bent van de verkiezingsmomenten tijdens de periode van uw lidmaatschap en de deelname van uw partij daaraan. Uw bewering dat MQM Haqiqi voor de laatste keer aan verkiezingen deelnam in 1996 blijkt volledig uit de lucht gegrepen. MQM Haqiqi nam immers deel aan de verkiezingen van 1997 en 2002. Gevraagd of uw partij deelnam aan de verkiezingen die u verkeerdelijk in 1996 situeert moet u bekennen dat u het niet weet. In 2002 slaagde de partij er voor de enige keer na 1993 in kandidaten verkozen te krijgen. Hoewel u wel vernomen heeft van deze historische gebeurtenis voor uw partij, ontbeert u elke kennis erover. Niet alleen weet u niet wanneer dit gebeurde, ook weet u niet wie er verkozen raakte of op welk niveau. U oppert Bader Iqbal. Dit blijkt geheel foutief. Geconfronteerd met de naam Mehmood Ahmed Qureshi, die destijds voor het nationaal parlement verkozen werd maar kort daarna overleed, herkent u hem niet als dusdanig. Op zijn lidmaatschap van uw partij na, kan u niets over hem vertellen (CGVS p.9,10). Het is u eveneens onbekend dat uw partij de kandelaar als haar verkiezingssymbool gebruikte (CGVS p.10). Als u werkelijk onder andere pamfletten verspreidde, valt het niet in te denken dat dit u zou zijn ontgaan. Ook weet u niet of het principe van interne verkiezingen in uw partij gebezigd wordt. Nochtans werden onder andere in 2007 de topfuncties binnen uw partij door interne verkiezingen bepaald (CGVS p.13). Voorts meent u geheel verkeerd dat er naast MQM Altaf en MQM Haqiqi geen andere MQM fracties bestaan. Dat er in 1998 een nieuwe fractie in het leven werd geroepen die leden bij beide bestaande fracties weghaalde, is u blijkbaar onbekend. De naam van Umer Mehmood Khan, de leider van deze fractie, doet geen belletje bij u rinkelen (CGVS p.13). Bovenstaande lacunes in uw kennis van MQM Haqiqi moeten als dermate essentieel worden beschouwd dat er aan uw actieve lidmaatschap bij deze partij geen geloof kan worden gehecht. Doordat zowel de vrees die u uit ten opzichte van MQM Altaf, ANP en de Pakistaanse overheid stoelt op uw lidmaatschap bij MQM Haqiqi, worden deze asielmotieven door de bedrieglijkheid van uw verklaarde lidmaatschap volledig ondermijnd. De vrees die u uitte ten opzichte van de Pakistaanse overheid naar aanleiding van de FIR die tegen u werd ingediend, wordt naast uw niet-aannemelijk lidmaatschap van MQM Haqiqi ook door andere verklaringen aangetast. Zo is uw kennis van de FIR en de daaropvolgende vervolging, die uw directe vluchtaanleiding uit Pakistan vormde, aan de povere kant. Zo weet u niet wie de FIR tegen u indiende en is het u onbekend wie er naast u nog in de FIR aangeklaagd wordt. Daar deze informatie duidelijk in de klacht, die u in uw bezit heeft, neergeschreven staat en u geletterd bent, zou men verwachten dat u zich de inhoud van de reden

van uw vlucht eigen heeft gemaakt (CGVS p.5,10-11). Dat u naliet dit te doen schaadt aanzienlijk het geloof in de voorgehouden vervolging door de Pakistaanse overheid. Het is ook verbazingwekkend dat u niet kan vertellen of er al dan niet een arrestatiebevel tegen u werd opgesteld naar aanleiding van de neergelegde FIR. U voegt er wel aan toe dat de politie u misschien thuis zoekt omwille van een FIR die lang geleden tegen u is opgesteld. Dat de politie op intensieve wijze uw familie lastig valt op zoek naar u, zonder dat u de reden van hun zoektocht kent, spreekt eveneens tot de verbeelding (CGVS p.11). Tenslotte kan uw vrees ten opzichte van de Pakistaanse overheid ook niet volgehouden worden door de wijze waarop u het land verliet. Het valt immers niet in te denken dat u, indien u inderdaad actief door de Pakistaanse overheid gezocht wordt wegens een moordaanslag, in de stad waar deze klacht tegen u werd ingediend het vliegtuig neemt met uw eigen paspoort (CGVS p.4,9). Dat u zich enerzijds door de acties van de Pakistaanse overheid tegen u zodanig bedreigd voelt dat u de ingrijpende beslissing neemt uw land te ontvluchten, maar anderzijds het zeer grote risico neemt om vanuit de stad waar u gezocht wordt onder uw eigen naam het vliegtuig te nemen, is allerm minst aannemelijk. Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielmotieven in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Karachi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Karachi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De neergelegde documenten kunnen bovenstaande opmerkingen niet ombuigen. De drie identiteitskaarten betreffen slechts uw identiteit en kunnen niet als bewijsstuk voor uw asielrelaas weerhouden worden. Zeven foto's tonen u in familiale kring en kunnen derhalve evenmin bewijswaarde genereren in het kader van uw asielrelaas. Daarnaast zijn er eveneens twee foto's waarop u bij een politieke manifestatie te herkennen bent. Niet alleen zijn deze foto's slechts momentopnamen met bijgevolg slechts een zeer geringe bewijswaarde, ook legt u slechts papieren afdrucken van deze foto's neer, waardoor zij gemakkelijk het voorwerp van vervalsing kunnen zijn. Bovendien kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Dezelfde opmerking geldt voor de neergelegde FIR. Het document volstaat niet om de hierboven aangekaarte ongeloofwaardige verklaringen te vergoelijken. Aan de hand van de internetartikels en de kranten wilt u een algemeen beeld schetsen van de conflictsituatie tussen MQM Altaf en MQM Haqiqi in Karachi. Daar uw persoonlijk asielrelaas niet aan bod komt in de persartikels kunnen zij uw vluchtmotieven niet ondersteunen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen of om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek naar de FIR.

Verzoeker wijst erop dat hij militant was maar tot de laagste trede van de piramide behoorde. Hij stelt dat hij in de jaren negentig geen functie uitoefende voor MQM-H en dat MQM-H niet heeft meegedaan aan de verkiezingen van 1997. Hij wijst er ook op dat hij zijn lidkaart kon tekenen en dat hij over het begin van de partij kon vertellen en over wat er later gebeurde en wat de situatie nu is.

Hij stelt dat het van geen belang is dat hij weinig weet over de inhoud van de FIR.

Verder stelt hij dat de commissaris-generaal het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel schendt omdat hij de echtheid van de FIR niet heeft gecontroleerd.

Hij stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat de situatie in Karachi niet ernstig genoeg is en hij wijst erop dat uit één van de krantenartikels die hij heeft neergelegd blijkt dat er in de eerste helft van 2011 al 1100 doden zijn gevallen bij politiek geweld.

Tot slot stelt hij dat artikel 3 EVRM wordt geschonden door hem terug te sturen naar tentenkampen waar er een tekort is aan materiaal en hygiëne.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekers lidmaatschap van MQM-H geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker stelt dat hij in de jaren negentig geen functie uitoefende voor MQM-H maar dit komt niet overeen met zijn verklaring tijdens het gehoor dat hij vanaf 1995 een actief lid van MQM-H was en dat hij doorheen de jaren steeds dezelfde functie van boodschapper heeft uitgeoefend (gehoorverslag, 6, 12). De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat van iemand die van 1995 tot 2010 een actieve rol speelde binnen zijn partij mag worden verwacht dat hij een degelijke kennis heeft van die partij. Verzoekers bewering dat hij tot de laagste trede van de piramide behoorde doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat hij niet juist weet wat er in de FIR staat. Van iemand die beweert dat hij zijn land is ontvlucht onder meer als gevolg van de FIR die tegen hem is ingediend, mag worden verwacht dat hij weet wat er in de FIR staat. Aangezien verzoeker bovendien zijn politiek engagement dat aan de basis zou liggen van deze FIR niet aannemelijk maakt is de bewijswaarde van dit document bijzonder relatief. Bovendien stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker geen weet heeft van verdere vervolging door de Pakistaanse overheid. Verzoeker is slechts in het bezit van deze aanklacht, maar is niet op de hoogte of er nadien een eventueel arrestatiebevel tegen hem werd opgesteld. Het feit dat dat verzoeker verklaart zijn land legaal te hebben verlaten met zijn eigen paspoort, toont integendeel duidelijk aan dat hij niet in de specifieke negatieve aandacht van zijn autoriteiten stond. De commissaris-generaal heeft in dit verband ook nog terecht opgemerkt dat het allerm minst aannemelijk is dat verzoeker het zeer grote risico neemt om vanuit de stad waar hij wordt gezocht onder zijn eigen naam het vliegtuig te nemen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet in zijn verzoekschrift.

Verder heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat burgers in de stad Karachi op dit ogenblik geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In het Cedoca-rapport van 14 januari 2011 wordt immers gesteld dat in de provincie Sindh weliswaar regelmatig aanslagen plaatsvinden maar dat er geen sprake kan zijn van veralgemeend geweld. Uit het rapport blijkt dat Karachi te kampen heeft met “explosies, *targeted killings* en *sektaire clashes*”. Er is dus geen reden om te besluiten dat in Karachi een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat in de eerste helft van 2011 al 1100 doden zijn gevallen bij politiek geweld. Hij toont echter niet aan dat in de stad Karachi een toestand heerst van veralgemeend geweld.

Tot slot maakt verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Pakistan in een tentenkamp zou terechtkomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht kunnen hier dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER